

A KORONÁZÁS HUSZONÖT ÉVES EMLÉKÜNNEPE.

«Te éretted, Felséges Királyom, ma egy ország, egy nemzet borúl arczra és millióinak szívéből ez áhitatos ima száll: Isten áldd meg, Isten tartsd meg a királyt!»

Így üdvözölte Magyarország ihletett ajkú főpapja remek beszédében a királyt, tolmácsolva a nagy és végtelen szeretetet, melylyel Magyarország népei dicsőséges fejedelmünk és Urunk iránt viseltetnek.

És e szózat visszhangzott Magyarország fényes fővárosában, hol a százezrek, mint a népek millióinak képviselői, az örömnép alkalmából összesereglettek, de visszhangzott széles e hazában, melynek nem volt oly elrejtett zuga, hova az öröm és lelkesedés útját ne talált volna.

Politikai ünnepély akart ez lenni, mely az alkotmány visszaállításának emlékét megújítandó volt s lett belőle a *szeretet* ünnepe, a magyar nemzet királyához való hű ragaszkodásának ünnepe.

A lelkesedés, melylyel a magyar nemzet királyát fogadta, a szeretet és ragaszkodás jelei, melyekkel elhalmozta, a kitörő és soha szünni nem akaró üdvívalgás, mely a királyt minden lépésénél kísérte, megezáfolhatatlanul bebizonyította, hogy Magyarország királya a világ összes uralkodói közt a *legszeretettebb* fejedelem.

«Huszonöt év rövid idő egy nemzet, — de hosszú egy ember életében», különösen hosszú egy uralkodó, s kiváltképpen egy olyan uralkodó életében, ki minden percét népei boldogságának kívánta szentelni. Ha már a korlátoltabb hatáskörrel bíró pálya és hivatás gondjai is terhesek és a férfiú jellembeli erejét gyakran erős próbára teszik, mily nehéz a kötelességek teljesítése annak, a kinek vállaira két nagy és népes állam kormányzatának súlyos gondjai nehezednek.

Felsőleges urunknak és királyunknak pedig ép az erős kötelességérzet képezi legfőbb jellemvonását; soha nem szünő buzgalommal, nyugvást nem ismerő szorgalommal látja el az uralkodás nehéz teendőit és tündöklő mintaképe a lelkiismeretességnek és pontosságnak. E mellett egyesíti magában a fejedelmi erények legszebbikét: az igazságosságot, s a legnemesbikét: a kegyelmességet.

Hosszú, viszontagságos idők után ő az első fejedelem, a ki népét megérti s a ki népe által megértetik. E kölcsönös megértés szülte a bizalmat, mely a trón biztosságának és a nemzet boldogságának legszilárdabb alapja.

«Bizalmam az ősi erényben, volt jelszavam, midőn egy negyed század előtt dicső elődöm szent koronája a nemzet színe előtt fejemre tétetett, s e bizalmamban nem csalatkoztam, mert a lefolyt huszonöt év alatt a magyarnak ősi erényei is: hű ragaszkodása királyához és rajongó szeretete hazájához, minden alkalommal szívemelő összhangzásban nyilvánultak.»

Ez volt a királyi szózat! Ha büszkeség dagasztotta a király szívét, midőn a magyar nemzet szeretetének és ragaszkodásának számos jeleit látta, büszkeség töltheti el a mi lelkünket is, hallva a fejedelmi szózatot, mely a nemzet szeretetét királyi bizalommal jutalmazza.

Boldog az az ország, melyben a király és a nemzet szívét ily szent kötelékek fűzik egybe.

Ám jöjjön a vihar, — a magyar nemzet egy szívvel és lélekkel fog a trón mellett csoportosúlni s «bizalommal, kegyelettel tekintvén» a fejedelemre, ki a «szent koronát, hazánk ezen legdrágább ereklyéjét» fején hordja, bátran szembe fog vele szállani.

A királyt és nemzetet, mely így együtt érez, vész nem érheti. A huszonöt évi boldogság, melyet a király

nemzetének adott, biztos záloga a jövőnek, s a magyar nemzet utolsó csepp vérét is föl fogja áldozni, hogy a trón biztos, «a magyar szent korona fénye pedig mindenkor borútól ment és dicsősége örökös legyen».

Isten áldja meg, Isten tartsa meg a királyt!
